

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2022 r.

w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

sprawy **E. D.**

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. II AKa 156/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 stycznia 2021 r., sygn. VIII K 6/20

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

E. D. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 9 kwietnia 2008 r. w sprawie o sygn. III K 711/06, za czyn popełniony w dniu 5 czerwca 2004 r. z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby; postanowieniem z dnia 25 października 2012 r. zarządzono wykonanie tej kary i została ona wykonana w okresie od 21 lipca 2016 r. do 21 lipca 2018 r. z zaliczeniem na jej poczet okresu od 25 lipca 2016 r. do 21 lipca 2018 r.;

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt IV K 996/09, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 133/11, za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniu 27/28 kwietnia 2009 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara została wykonana w okresie od 21 lipca 2018 r. do 16 października 2018 r. z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 5 czerwca 2009 r. do dnia 5 listopada 2010 r.;
3. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 107/11, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 18 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 208/15, za czyny:
 1. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2003 r. do 28 lipca 2003 r. w warunkach ciągu przestępstw, za które na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono karę 8 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej wynosi 50 złotych;
 2. z art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionych w warunkach ciągu przestępstw w okresie od października 2002 r. do marca 2003 r., za które na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej wynosi 50 zł;
 3. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełniony w kwietniu 2003 r., za który na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość dziennej stawki grzywny wynosi 50 zł;
 4. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełniony na przełomie kwietnia i maja 2003 r., za który na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z

art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej grzywny wynosi 50 zł;

5. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełniony 28 lipca 2003 r., za który na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej grzywny wynosi 50 zł;

na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczono karę łączną 9 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość stawki dziennej grzywny wynosi 50 złotych.

Kara jest wykonywana w okresie od dnia 28 lipca 2020 r. do 24 października 2023 r., od 24 października 2023 r. do 21 kwietnia 2027 r., od 21 kwietnia 2027 r. do 20 kwietnia 2028 r. i od 20 kwietnia 2028 r. do 20 kwietnia 2029 r. z zaliczeniem na jej poczet okresów od 16 marca 2005 r. do 31 stycznia 2009 r., od 5 listopada 2010 r. do 9 grudnia 2010 r., od 16 października 2018 r. do 29 lipca 2019 r.;

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 566/14, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 5 maja 2016 r. w sprawie o sygn. VI Ka 1311/15, za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 28 stycznia 2014 r. na karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny każda po 20 (dwadzieścia) złotych z zaliczeniem na poczet orzeczonej grzywny dnia 28 stycznia 2014 r. przy przyjęciu, że jeden dzień zatrzymania jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;
7. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 94/18, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie o sygn. VI Ka 1489/18, za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w

dnia 10 sierpnia 2014 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; Kara została wykonana w okresie od 29 lipca 2019 r. do 28 lipca 2020 r.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie o sygn. VIII K 24/18, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. II AKa 235/18, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z dnia 9 kwietnia 2008 r. sygn. akt III K 711/06,
2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 5 listopada 2010 r. sygn. akt IV K 996/06,
3. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII K 107/11

i wymierzono E. D. karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

Nadto połączono kary grzywny orzeczone wyrokami:

4. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII K 107/11,
5. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ z dnia 22 czerwca 2015 r. sygn. akt III K 566/14

i wymierzono skazanemu karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 (dwadzieścia) zł.

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2020 r. sygn. akt II KK 384/18 uchylono wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 107/11 w jego punkcie b i w tej części postępowanie umorzono.

Wobec powyższego, działając z urzędu, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem łącznym z dnia 28 stycznia 2021 roku, sygn. akt VIII K 6/20:

1. na podstawie art. 575 § 2 k.p.k. ustalił, że wyrok łączny z dnia 28 marca 2018 r. stracił moc;

2. na podstawie art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył wymienione w pkt I i III a, c, d, e kary i orzekł wobec E. D. karę łączną w wymiarze 9 (dziewięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i łączną grzywnę w wymiarze 200 (dwustu) stawek po 50 (pięćdziesiąt) zł;
3. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności wobec E. D. zaliczył okres kar już wykonanych w wyroku opisanym w pkt I od 21 lipca 2016 r. do 21 lipca 2018 r. oraz na podstawie wyroku opisanego w pkt III od dnia 16 marca 2005 r. do dnia 31 stycznia 2009 r., od dnia 5 listopada 2010 r. do dnia 9 grudnia 2010 r., od dnia 16 października 2018 r. do dnia 29 lipca 2019 r. i od dnia 28 lipca 2020 r. do dnia 28 stycznia 2021 r.
4. ustalił, że w pozostałej części połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;
5. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca zarzucając:

1. naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzoną skazanemu (pkt II, III i IV), wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących i niezastosowaniu kary łagodniejszej;
2. art. 4 k.p.k. w zw. 410 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie w sposób należyty wszystkich okoliczności, przemawiających na korzyść skazanego, a co za tym idzie dokonanie niepełnej oceny zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie, co doprowadziło do podwyższenia kary;
3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności opinii o skazanym w sprawie o wydanie wyroku łącznego, w efekcie czego nie doszło do zastosowania przy wymiarze kary łagodniejszej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części wyroku poprzez wymierzenie skazanemu łagodniejszej kary łącznej zarówno grzywny jak i pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2021 roku, sygn. akt II AKa 156/21, Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku sądu odwoławczego wywiódł obrońca, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając mające istotny wpływ na jego treść rażące naruszenie przepisów prawa:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 434 k.p.k. polegające na wydaniu przy ponownym rozpoznaniu sprawy orzeczenia surowszego w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności niż to, które zostało wydane poprzednio przez Sąd Okręgowy w Warszawie, bowiem poprzedni wyrok łączny orzeczony przez Sąd Okręgowy w Warszawie był względniejszy dla skazanego, a z uwagi na treść wyroku SN sygn. II KK 384/18 z dnia 9 stycznia 2020 r., został on rozwiązany i nie podlega wykonaniu; w niniejszym postępowaniu na skutek wydania zaskarżonego wyroku sytuacja skazanego E. D. uległa pogorszeniu, pomimo, iż SN uchylił częściowo zaskarżony wyrok SO w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2014 r. i umorzył postępowanie,
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu należytego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zarzutów wywiedzionych przez obrońcę skazanego w apelacji, w szczególności dotyczących tego, że z opinii o skazanym wynika, że proces resocjalizacyjny jest dla skazanego korzystny, a tym samym wymiar kar łączonych wyroków powinien odzwierciedlać tę kwestię,
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. 410 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie w sposób należyty wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, a co za tym idzie dokonanie

niepełnej oceny zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie, co doprowadziło do podwyższenia kary skazanego,

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez sąd w dowolność ocen, w szczególności przy aprobowaniu ustaleń Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie postawy skazanego i opinii o skazanym,
5. art. 440 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność kary łącznej wymierzoną skazanemu wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących i niezastosowaniu kary łagodniejszej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości co do skazanego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Prokurator z Prokurator Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie zaakcentować wypada, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skuteczny zarzut kasacyjny musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, nie może natomiast stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym stronę rozstrzygnięciem sądu drugiej instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, można ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18). Podkreślenia też wymaga, że kasacja winna być skierowana przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, wydanemu na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia (art. 519 k.p.k.).

Autor rozpoznawanej w niniejszym postępowaniu kasacji, choć formalnie zaskarżył wyrok sądu odwoławczego opierając zarzuty głównie na art. 433 § 2 k.p.k., to w istocie jednak domagał się ponownego rozpoznania zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Wniosek taki wynika z wręcz bliźniaczo sformułowanego uzasadnienia kasacji w odniesieniu do wcześniej wywiedzionej apelacji. Tym samym sąd kasacyjny został *de facto* zobowiązany do zbadania czy w toku postępowania odwoławczego doszło przy wydaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia sądu *ad quem* do zaabsorbowania uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji.

Za oczywiście bezzasadny należało więc uznać pierwszy zarzut sformułowany przez obrońcę. Z jego treści wynika, że sąd apelacyjny miał ponownie rozpoznając sprawę wydać orzeczenie surowsze w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności niż to, które zostało wydane uprzednio przez sąd okręgowy. Należy podkreślić, iż sąd odwoławczy nie wydawał rozstrzygnięcia co do kary łącznej, a jedynie zaakceptował rozstrzygnięcie sądu I instancji. Tego rodzaju zarzut winien być zostać podniesiony w apelacji, jako że w takim brzmieniu jest on skierowany wyłącznie wobec wyroku sądu okręgowego. W sytuacji braku zaskarżenia określonego sposobu łączenia kar przez sąd I instancji, w tym przez pryzmat art. 443 k.p.k., sąd odwoławczy w pełni rozpoznał sformułowane zarzuty i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Błędne także, choć pozbawione realnego znaczenia, jest wskazanie Autora kasacji w jej uzasadnieniu, jakoby wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2020 r. sygn. akt II KK 384/18 zapadł w wyniku kasacji wniesionej przez skazanego (jego obrońcę).

Podkreślić także należy, niezależnie od powyższych uwag, iż sprawa Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 6/20 i w konsekwencji sprawa Sądu Apelacyjnego w Warszawie o sygn. akt II AKa 156/21 nie toczyły się w wyniku

przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, o czym stanowi art. 443 k.p.k. W sposób oczywisty więc zakaz *reformationis in peius*, o którym mowa w tym przepisie nie mógł znaleźć bezpośredniego zastosowania przez sądy obu instancji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że skoro wyrok łączny w sprawie nie został wydany w wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, to w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego nie ma wprost zastosowania art. 443 k.p.k. (wyrok SN z dnia 13 maja 2021 r., III KK 378/19, LEX nr 3252752, wyrok SN z dnia 27 maja 2021 r., II KK 316/19, LEX nr 3302827).

Prawomocny wyrok łączny Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie o sygn. VIII K 24/18, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 listopada 2018 r. sygn. II AKa 235/18 stracił moc *ex lege*, na podstawie art. 575 § 2 k.p.k. W takiej sytuacji, ponieważ pozostawały w mocy co najmniej dwa wyroki skazujące, którymi wymierzone zostały kary spełniające wymogi określone w art. 85 k.k., sąd wydał nowy wyrok łączny na zasadach ogólnych (por. S. Steinborn [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 425-673, wyd. III*, red. L. K. Paprzycki, Warszawa 2013, art. 575, s. 510).

Co prawda w orzecznictwie wskazuje się, że *de lege lata* tylko w drodze szerokiej wykładni zakazu *reformationis in peius* w powiązaniu ze standardem prawa do obrony, którego jest on emanacją, można by ten zakaz odnosić w konkretnym układzie procesowym także do kary łącznej orzekanej w wyroku łącznym, w sytuacji wcześniejszego zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 575 § 2 k.p.k. (por. przywołany wyżej wyrok SN z dnia 27 maja 2021 r., II KK 316/19), to jednak rozwiązanie takie nie było możliwe w realiach tej sprawy. W przedmiotowym postępowaniu surowsze dla skazanego (co nie może budzić wątpliwości) orzeczenie wynikające z nowego wyroku łącznego wynika bowiem nie z odmiennych ustaleń faktycznych bądź uznania sądu, a z odmiennie ukształtowanego zbiegu przestępstw wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 6/20. To mające niekorzystne dla skazanego konsekwencje ustalenie wynikało wyłącznie ze zmiany stanu prawnego i niemożności ukształtowania zbiegu przestępstw w takiej postaci, jak miało to

miejsce w wyroku, który utracił moc, w wyniku odbycia przez skazanego kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt IV K 996/09.

Brak było więc podstaw do przyjęcia, iż wskutek wydania analizowanego wyroku łącznego, które to sąd okręgowy podjął z urzędu, doszło do pogorszenia sytuacji skazanego w rozumieniu art. 443 k.p.k. W uprzednio obowiązującym wyroku z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt VIII K 24/18, łącząc kary orzeczone w sprawach III K 711/06, IV K 996/09 i VIII K 107/11 sąd wymierzył skazanemu karę 10 lat pozbawienia wolności. Obecnie sąd, łącząc kary orzeczone w sprawie o sygn. III K 711/06 i kary jednostkowe z ppkt a, c, d, e wymierzone w sprawie o sygn. VII K 107/11, wymierzył skazanemu karę łączną 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności wynikająca z wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt IV K 996/09 została przez E. D. odbyta w całości. Przypomnieć należy, że obrońca w tym zakresie wyroku sądu *a quo* nie zaskarżył.

Na gruncie kolejnych zarzutów obrońcy wskazać także należy, że sąd orzekający każdorazowo jest obowiązany stosować dyrektywy wymiaru kary łącznej, mając w szerokiej perspektywie całokształt sytuacji procesowej skazanego. To zaś uczynił prawidłowo sąd orzekający i zaaprobował sąd odwoławczy. Należy przy tym podkreślić, iż łącząc kary sąd każdorazowo zobligowany jest do wymierzenia kary łącznej w oparciu o dyrektywy z art. 86 § 1 k.k. Przy ujęciu tych kryteriów, w niniejszej sprawie sąd mógł wymierzyć skazanemu karę od 8 lat do 15 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na tym tle wymierzona kara 9 lat i 6 miesięcy z pewnością nie mogła zostać uznana za rażąco niesprawiedliwą. Okoliczność taka wyklucza również stawiany przez obrońcę zarzut obrazy art. 440 k.p.k., albowiem w opisanych realiach sprawy brak było i jest podstaw do rozważania rażącej niesprawiedliwości orzeczenia. Abstrahując od powyższych okoliczności, należy zauważyć, że obrońca skazanego w końcowych głosach stron poparł stanowisko prokuratora o wymierzenie skazanemu kary łącznej 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 201v akt sprawy).

Nietrafne były też zarzuty obrońcy dotyczące zaniechania należytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych, tj. nieuwzględnienia pozytywnej opinii skazanego z zakładu karnego oraz nieuwzględnienia wszystkich okoliczności przemawiających na jego korzyść. W uzasadnieniu wyroku sąd apelacyjny wprost wskazał, że sąd okręgowy w sposób właściwy uwzględnił wszystkie okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary łącznej, w tym okoliczności wymienione w opinii o skazanym. Tym samym sąd odwoławczy zaaprobował ustalenia sądu *meriti* i przyjął je jako własne, a brak jest podstaw, szczególnie w oparciu o treść kasacji, aby ustalenia te zakwestionować.

Sąd odwoławczy nie naruszył niczym zasady swobodnej oceny dowodów i nie sposób przyjąć, jak chciałby obrońca, że popadł on w dowolność ocen, w szczególności przy aprobowaniu ustaleń Sądu Okręgowego w Warszawie w zakresie postawy skazanego i opinii o skazanym.

Konkludując, treść kasacji wywiedzionej w niniejszej sprawie przez obrońcę pozwoliła uznać ją za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

[as
at]